

UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

SKLEP

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnik in sodnici Irena Grm kot predsednica ter Jure Likar in Irena Polak Remškar kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svetnice Tine Tratnik kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: **1.**

, **2.**

, ki ju zastopa .

odvetnik v Ljubljani, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Vlada Republike Slovenije, njo pa Državno odvetništvo Republike Slovenije, Ljubljana,

zaradi **(ne)imenovanja evropskih delegiranih tožilcev**,

o **zahtevi tožeče stranke za izdajo začasne odredbe, v zvezi s tožbo** zoper sklep Vlade Republike Slovenije številka 50102-44/2020/10 z dne 27. 5. 2021,

na seji **12. avgusta 2021**

SKLENILO:

- I. Zahteva za izdajo začasne odredbe se zavrne.
- II. Odločitev o stroških postopka se pridrži do odločitve o tožbi.

OBRAZLOŽITEV

Izpodbijani sklep

1. Tožnika sta vložila tožbo zoper sklep Vlade Republike Slovenije, sprejet na 78. redni seji dne 27. 5. 2021, z naslednjim izrekom:

1. Vlada RS je ugotovila, da se javni poziv k vložitvi kandidatur za imenovanje dveh evropskih delegiranih tožilcev, objavljen v Uradnem listu RS, št. 160/20, že po samem zakonu šteje za neuspešnega, zato na njegovi podlagi pripravljen predlog Državnotožilskega sveta za imenovanje dveh evropskih delegiranih tožilcev nima veljavnih pravnih učinkov.

2. Vlada RS se je odločila, da se s predlogom Državnotožilskega sveta iz prejšnje točke sklepa ne bo seznanila.

3. Vlada RS nalaga Ministrstvu za pravosodje, da v Uradnem listu nemudoma objavi nov poziv k vložitvi kandidatur za imenovanje dveh evropskih delegiranih tožilcev.

Trditve tožnikov

2. Po uvodnem povzetku poteka stvari sta tožnika navedla razloge glede upravičenosti (legitimiranosti) za vložitev tožbe. V bistvenem menita, da gre za upravni akt v smislu 1. in 2. člena Zakona o upravnem sporu (nadaljevanju ZUS-1), s katerim je Vlada odločila o njuni pravici oziroma pravni koristi, saj sta bila stranki v postopku imenovanja na javno funkcijo. V nadaljevanju v zvezi z razlogi za izpodbijanje sklepa navajata, da je Vlada prekoračila svoja pooblastila, saj ni upravičena do presoje (ne)uspešnosti javnega poziva v postopku imenovanja evropskih delegiranih tožilcev. Poleg tega naj bi bilo zmotno uporabljeno materialno pravo s tem, ko bi moral Državnotožilski svet (DTS) po oceni Vlade ob smiselnih uporabi 71.č člena Zakona o državnem tožilstvu (v nadaljevanju ZDT-1) za dve mesti evropskih delegiranih tožilcev (EDT) oblikovati dve listi s trikrat večjim številom kandidatov. Po mnenju tožnikov bi bila taka razlaga v nasprotju z določbami ZDT-1, Uredbe Sveta (EU) 2017/1939 (v nadaljevanju Uredba) in Poslovnika Evropskega javnega tožilstva (EJT), kar izhaja tudi iz mnenja glavne evropske tožilke. Zato se ne strinjata s stališčem Vlade, da ne obstaja pravno veljaven predlog DTS, s katerim bi se morala (Vlada) seznaniti. Poudarjata, da mora biti postopek imenovanja nepolitičen. Pojasnujeta, da na podlagi izbire, ki jo je opravil DTS, s tožbo uveljavljata pravno veljavno pričakovanje, da bo o njuni kandidaturi odločil kolegij EJT. Predlagata odpravo sklepa (prva točka) in da se Vladi RS naloži, da se seznanita s predlogom DTS za imenovanje in na mesto evropskih delegiranih tožilcev in predloži predlog za

njuno imenovanje EJT (druga točka). Priglašata stroške postopka.

3. V okviru zahteve za izdajo začasne odredbe tožnika predlagata, da se toženi stranki do pravnomočnega zaključka tega upravnega spora prepove opravljati nadaljnja dejanja v postopku imenovanja EDT na podlagi javnega poziva številka 701-40/2021/1, ki je bil objavljen 9. 7. 2021, in da se ji prepove objava novega javnega poziva, če bo postopek na podlagi navedenega javnega poziva neuspešen.
4. Iz navedb je razvidno, da je Ministrstvo za pravosodje na podlagi izpodbijanega sklepa Vlade dne 9. 7. 2021 objavilo nov poziv k vložitvi kandidatur za mesto EDT. S tem v zvezi tožnika izpostavljata sporočilo DTS z dne 9. 7. 2021, da sta izpodbijani sklep Vlade in navedeni nov javni poziv nezakonita, ter pojasnilo navedenega organa, da bi s ponovnim odločanjem sledil arbitrarni razlagi predpisov s strani Vlade in pritrdil njenemu nezakonitemu odločanju ter da bi to vzbudilo dvom v legitimnost imenovanja EDT v ponovljenem postopku, kar bi lahko ogrozilo uspešen pregon zadev iz pristojnosti EJT. Navajata, da je tožena stranka na spletnem portalu zapisala, "da bo Ministrstvo javni poziv ponovilo, če kandidatur na trenutni razpis ne bo, predvidoma pa bo rok za oddajo kandidatur daljši".
5. Ob sklicevanju na navedeno sporočilo DTS tožnika z nadaljnjimi trditvami štejeta za verjetno, da ne bo uspešen niti morebitni postopek, v katerem bi sodelovalo šest kandidatov, saj je DTS v sporočilu Dts 2/2021 navedel, da ne bo sodeloval v novem postopku in da torej ne bo izdal novega predloga za imenovanje, četudi bi bilo dovolj kandidatov. Po njunem mnenju je še manj verjetno, da bo DTS za dve mesti EDT oblikoval dve listi s tremi rangiranimi kandidati. Navajata, da je bolj verjetno, da bo DTS sprejel stališče, da je svoje delo opravil že v prvem postopku in da naj Vlada odloči o že poslanem predlogu.
6. Glede na navedeno je po mnenju tožnikov nastal "začarani krog", zaradi katerega Republika Slovenija očitno dlje časa ne bo predlagala EDT in s tem grobo kršila obveznosti do EU, pojavljale pa naj bi se celo grožnje s tožbo Komisije EU. Trdita, da bo sodišče z začasno odredbo preprečilo nastanek položaja, ko DTS glede na svoje stališče ne bo oblikoval liste treh kandidatov, tožena stranka pa ne bo odločila o predlogu, če take liste ne bo. S tem pa naj ne bi prišlo ne do novega poziva ne do nezakonitega predloga. Poudarjata, da je javna korist v obravnavani zadevi zakonito in pravočasno imenovanje EDT, kar se bo najhitreje zgodilo v primeru izdane začasne odredbe in če bo sodba izdana v relativno kratkem času.
7. Tožnika trdita, da bosta v primeru ugodilne sodbe postavljena v položaj, ko bi ju morala Vlada predlagati v imenovanje, vendar tega ne bo mogoče izvršiti, ker bosta mesti zaradi novega poziva že zasedeni. Zato menita, da bi bil z izvedbo in zaključkom novega postopka izničen učinek morebitne ugodilne sodbe v tem

upravnem sporu. Pojasnjujeta, da bi jima ob takem stanju stvari nastala težko popravljiva škoda, saj bosta izgubila pridobljeno pravico, da o njunem imenovanju odloči kolegij EJT. Težko popravljiva škoda se kaže tudi v tem, da sta tožnika in njihuni družini izpostavljeni nesorazmernemu javnemu in medijskemu pritisku, kar jima povzroča nesorazmeren stres.

Trditve tožene stranke

8. Tožena stranka je v odgovoru na tožbo in predlog za izdajo začasne odredbe uvodoma navedla, da izpodbijani akt ni upravni akt. Meni namreč, da se odločitev ne nanaša na tožnika, ampak na Ministrstvo za pravosodje, zaradi česar akt ni posamičen. Trdi, da predlog DTS, s katerim bi se lahko seznanila, ni veljaven. Pojasnjuje namreč, da je bil javni poziv k vložitvi kandidatur za imenovanje dveh EDT že po samem zakonu neuspešen, ker DTS ni oblikoval liste treh kandidatov za imenovanje posameznega EDT skladno s petim odstavkom 71.č člena v zvezi s tretjim odstavkom 71.d člena ZDT-1. Tožena stranka se je na podlagi drugega odstavka 5. člena Zakona o Vladi RS (v nadaljevanju ZVRS) na 78. redni seji odločila celostno preveriti, ali je bil nacionalni del postopka izveden skladno z Uredbo, pri čemer toženi stranki odgovornost za usmerjanje in usklajevanje izvajanja politike države v razmerju med državnimi organi izvršilne veje oblasti nalaga prvi odstavek 2. člena v zvezi s prvim odstavkom 4. člena ZVRS. V zvezi s pristojnostjo za nadzor nad delom ministrstev in dajanjem smernic za izvajanje politike in izvrševanje zakonov ter drugih predpisov, pa se tožena stranka sklicuje na drugi odstavek 5. člena ZVRS. Ker tožnika glede na navedeno nista izpolnjevala pogojev za pridobitev statusa stranke ali stranskega udeleženca, saj se je izpodbijani sklep nanašal na Ministrstvo za pravosodje, jima navedeni sklep ni bil vročen. Če bi tožnika takemu postopanju nasprotovala, bi morala po mnenju tožene stranke pred vložitvijo tožbe pri Vladi na podlagi 9. točke 260. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP) zahtevati obnovo postopka, s tem v zvezi pa bi morala dokazati, da se je ta postopek končal z dokončnim posamičnim upravnim aktom.
9. V nadaljevanju se tožena stranka ne strinja s tožnikoma, da sta bila že na podlagi sklepa DTS izbrana za EDT ali pridobila upravičeno pričakovanje, da bosta imenovana na to funkcijo. Ob sklicevanju na sklep Vrhovnega sodišča I Up 52/2018 z dne 20. 6. 2018 meni, da je sklep DTS po svoji vsebini izraz strokovnega opravila, ki v nobenem primeru nima pravnih posledic. Trdi, da Vlada ni prekorachila svoje pristojnosti, in ob sklicevanju na 71.d in 71.č člen ZDT-1 pojasnjuje svoje videnje pravilnega poteka postopka predlaganja kandidatov za delegirane evropske tožilce. Zato meni, da neuspešnost poziva ne izvira iz njene arbitrarne presoje, ampak zakonskih določb o pravilno oblikovani listi treh kandidatov. Trdi, da glede na navedeno predloga DTS ni vsebinsko presojala. Meni, da z izpodbijanim sklepom ni bilo poseženo v pravico tožnikov do

sodelovanja v postopku izbire kandidata za EDT pod enakimi pogoji, in pojasnjuje, da bosta lahko tožnika svojo pravico učinkovito uveljavljala le na podlagi ponovljenega javnega poziva, na katerega sta se prijavila. Zato nimata pravnega interesa za izpodbijanje sklepa Vlade.

10. Iz nadaljnjih navedb je razvidno stališče tožene stranke glede razmerja med Uredbo in ZDT-1. Pojasnjuje, da se postopek izbire EDT deli na nacionalni del postopka in na postopek pri EJT. Trdi, da Uredba nima določb glede nacionalnega dela, saj določa le pravila imenovanja, ko zadeva pride na raven EJT, in sicer da predlog poda glavna tožilka in da EDT imenuje kolegij. Ta pa ni dolžan imenovati predlaganega EDT, pri čemer ne obrazloži svoje zavrnitve glede neizpolnjevanja meril po 17. členu Uredbe; zoper to zavrnitev tudi ni pravnega sredstva. Če je Uredba kolegiju EJT priznala pravico, da v več zaporednih postopkih zavrne edinega predlaganega kandidata za funkcijo EDT, po mnenju tožene stranke ni razloga, da kolegij te pravice ne bi izvršil na bolj učinkovit način tako, da bi v enem postopku zavrnil več kandidatov hkrati. Trdi, da zahteva po predložitvi liste treh kandidatov ne nasprotuje 17. členu Uredbe, saj je imena kandidatov možno posredovati tako, da bo najprej razvrščen predlagani kandidat za EDT, drugi in tretji pa le, če bo kolegij prvega zavrnil ali če bo sam odstopil. Meni, da je taka rešitev smiselna in skladna z Uredbo, saj bi bilo treba v nasprotnem primeru ponoviti celoten postopek.
11. Tožena stranka še meni, da izpodbijna tožba ne predvideva tožbenega zahtevka, s katerim bi se toženi stranki naložilo, da se seznanijo s predlogom za imenovanje tožnikov za EDT in da ga pošlje EJT.
12. V zvezi s predlogom za izdajo začasne odredbe je tožena stranka navedla, da za izpolnjenost pogoja težko popravljive škode ne zadošča nezmožnost vzpostavitve prejšnjega stanja v primeru uspeha s tožbo. Meni, da z izpodbijano odločitvijo ni bilo poseženo v pridobljene pravice tožnikov, saj na podlagi sklepa DTS nista pridobila pravice do imenovanja na funkcijo EDT. Navaja, da je namen dela EDT služenje javni koristi, ki se nanaša na boj zoper finančne goljufije v zvezi z interesi EU in ne na pridobivanje referenc in ugleda, kot navajata tožnika.
13. Po mnenju tožene stranke tožnika nista izkazala neposredne zveze med spornim pravnim razmerjem in posledicami, ki jih želita preprečiti, saj predlagata prepoved dejanj v ponovljenem javnem razpisu, izpodbijata pa sklep Vlade, izdan v ločenem postopku, ki se je nanašal na njeno razmerje z Ministrstvom za pravosodje. Trdi, da tožnikoma le uspešen zaključek ponovljenega javnega razpisa omogoča uresničitev pravice sodelovati v postopku izbire kandidatov za EDT pod enakimi pogoji. Zato meni, da izvedba ponovljenega javnega razpisa za tožnika ne bo povzročila težko popravljive škode. Ob sklicevanju na sodno prakso trdi, da takšna škoda ne bo nastala niti če tožnika ne bosta izbrana, saj je imenovanje na tovrstno

funkcijo privilegij in ne pravica posameznika.

14. Tožena stranka se ne strinja s trditvami tožnikov, da z izdajo začasne odredbe ne bo prizadeta javna korist, in navaja, da je imenovanje EDT nujno ter da s tem v zvezi obstaja možnost sprožitve postopka zoper toženo stranko pred Sodiščem Evropske unije. V bistvenem meniju, da bi začasna odredba posegla v interese Slovenije glede pregona goljufij v zvezi s finančnimi interesi EU, kar terja čim hitrejši izbirni postopek v skladu z zakonom. Trdi, da na tako stališče ne vplivajo niti navedbe tožnikov, da DTS ne bo hotel oblikovati liste treh kandidatov, saj je skladno z načelom zakonitosti dolžan spoštovati svoje obveznosti.

K I. točki izreka:

Preizkus tožbe glede izpolnjevanja procesnih predpostavk

15. Na podlagi drugega odstavka 32. člena ZUS-1 sodišče na tožnikovo zahtevo odloži izvršitev izpodbijanega akta do izdaje pravnomočne odločbe, če bi se z izvršitvijo akta tožniku prizadela težko popravljiva škoda. Pri odločanju mora sodišče skladno z načelom sorazmernosti upoštevati tudi prizadetost javne koristi ter koristi nasprotnih strank. Tožnik lahko iz razlogov iz tega odstavka zahteva tudi izdajo začasne odredbe za začasno ureditev stanja glede na sporno pravno razmerje, če se ta ureditev, zlasti pri trajajočih razmerjih, kot verjetna izkaže za potrebno (tretji odstavek 32. člena ZUS-1).
16. Zahtevo za izdajo začasne odredbe je mogoče uveljavljati od vložitve tožbe v upravnem sporu do pravnomočne odločitve o njej, pri čemer mora biti tožba sposobna za meritorno obravnavo.¹
17. Glede na ugovore tožene stranke je bilo treba najprej presoditi, ali je izpodbijani akt upravni akt in ali sta bila tožnika stranki v postopku njegove izdaje.
18. Pravno podlago postopka in pogojev za imenovanje EDT določa 71.d člen ZDT-1. Iz njegovega prvega odstavka, veljavnega v času, ko sta tožnika vložila kandidaturi, je razvidno, da za EDT lahko kandidira državni tožilec, ki ima naziv ali izpolnjuje pogoje za imenovanje najmanj v naziv okrožnega državnega tožilca in izpolnjuje posebne pogoje, ki jih določajo pravila EJT ter pravila, ki urejajo pogoje za zaposlitev uradnikov in drugih zaposlenih v institucijah Evropske unije, ki obvezuje Republiko Slovenijo.² Skladno z drugim odstavkom pa se DTS po

¹ Zakon o upravnem sporu s komentarjem, GV Založba, 2019, str. 217, 17. točka

² Z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu (ZDT-1E) (Ur. l. RS 54-1051/2021 z dne 9. 4. 2021) se je prvi odstavek 71. člena ZDT-1 spremenil tako, da se glasi: "Za evropskega delegiranega tožilca lahko kandidira državni tožilec, ki ima naziv ali izpolnjuje pogoje za imenovanje najmanj v naziv okrožnega državnega tožilca, ima znanje delovnega jezika EJT najmanj na ravni C1 Skupnega evropskega jezikovnega okvira in izpolnjuje posebne pogoje, ki jih določajo pravila EJT ter pravila, ki urejajo pogoje za zaposlitev uradnikov in drugih zaposlenih v institucijah

pridobitvi mnenja generalnega državnega tožilca in mnenja vodje Specializiranega državnega tožilstva Republike Slovenije do prijavljenih kandidatur opredeli in oblikuje predlog ter o tem obvesti prijavljene kandidate in ministrstvo. Ministrstvo predlog za imenovanje evropskega delegiranega tožilca posreduje Vladi Republike Slovenije v seznanitev. Vlada Republike Slovenije predloži predlog za imenovanje evropskega delegiranega tožilca EJT. Iz prvega odstavka 17. člena Uredbe je razvidno, da kolegij na predlog evropskega glavnega tožilca imenuje evropske delegirane tožilce, ki jih predlagajo države članice. Kolegij lahko predlagano osebo zavrne, če ne izpolnjuje meril iz drugega odstavka istega člena.³

19. V obravnavani zadevi je Ministrstvo za pravosodje v Uradnem listu RS št. 139/2020 dne 9. 10. 2020 objavilo javni poziv državnim tožilcem k vložitvi kandidatur za imenovanje dveh EDT. Med štirimi izbranimi kandidati je DTS kot najprimernejša izbral tožnika, predlog poslal Ministrstvu za pravosodje, to pa Vladi, da bi se z njim seznanila in predlog poslala EJT. Vendar pa je Vlada 27. 5. 2021 sprejela sklep, da se navedeni javni poziv šteje za neuspešnega, da predlog DTS nima pravnih učinkov ter da se z njim ne bo seznanila in da naj Ministrstvo za pravosodje objavi nov javni poziv. To je dne 9. 7. 2021 z objavo v Uradnem listu RS št. 108 tudi storilo.
20. Ni sporno, da je DTS oblikoval predlog o kandidaturi tožnikov, in da je zato tožena stranka v obravnavani zadevi odločala, ali se bo seznanila s predlogom DTS, ki se nanaša na tožnika. Vlada pa je s tem, ko je sprejela sklep, da predlog DTS že po zakonu nima veljavnih pravnih učinkov, zaradi česar se z njim ne bo seznanila in ga poslala EJT, enostransko in oblastveno posegla v obstoječi pravni položaj tožnikov, ki sta ga pridobila z navedenim predlogom DTS, saj jima je bila odvzeta možnost, da ju glede na navedena materialnopravna izhodišča kolegij EJT na predlog evropskega glavnega tožilca imenuje za EDT. Taka odločitev pa ustreza opredelitvi upravnega akta iz drugega odstavka 2. člena ZUS-1 kot javnopravnega, enostranskega, oblastvenega posamičnega akta, izdanega v okviru izvrševanja upravne funkcije, s katerim je organ odločil o pravici, obveznosti ali pravni koristi posameznika.
21. Na drugačno presojo ne vpliva sklicevanje tožene stranke na sklep Vrhovnega sodišča I Up 52/2018. V tej zadevi namreč ni bila izpodbijana odločitev Vlade v obliki posamičnega in konkretnega upravnega akta, ampak ocena državnotožilske službe, ki je po svoji vsebini res strokovno opravilo in ne upravno odločanje. Pravilno razumevanje pojma ustaljene sodne prakse pa pomeni, da sodišča enako razlagajo oziroma uporabljajo pravne predpise v zadevah, ki so glede bistvenih

Evropske unije, ki obvezuje Republiko Slovenijo."

3 Ta se glasi: "Evropski delegirani tožilci so od imenovanja za evropske delegirane tožilce do razrešitve aktivni člani državnega tožilstva ali sodstva v zadevnih državah članicah, ki so jih predlagale. Njihova neodvisnost je nedvomna, sami pa imajo potrebne kvalifikacije in ustrezne praktične izkušnje s svojimi nacionalnimi pravnimi sistemi."

okolihčin medsebojno primerljive.⁴

22. Tožena stranka trdi, da v postopku izdaje izpodbijanega sklepa tožnika nista pridobila položaja stranke ali stranskega udeleženca, saj se je (izpodbijani sklep) nanašal le na Ministrstvo za pravosodje. Meni, da lastnosti dokončnega upravnega akta ne ustvarja okoliščina, da sta bila tožnika z njim seznanjena na podlagi Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ), kar jima je bilo pojasnjeno v dopisu z dne 5. 7. 2021. Zato bi morala tožnika po mnenju tožene stranke pred vložitvijo tožbe pri Vladi predlagati obnovo postopka na podlagi 9. točke 260. člena ZUP.⁵ Z navedenim tožena stranka izraža stališče, da tožnika ne moreta nastopati kot tožnika v tem upravnem sporu, saj nista bila stranki ali stranska udeleženca v postopku izdaje izpodbijanega sklepa.
23. Po zakonu je tožnik oseba, ki je bila stranka ali stranski udeleženec v postopku izdaje upravnega akta (prvi odstavek 17. člena ZUS-1). Vsaka druga oseba, ki tega položaja ni imela, mora namreč najprej poskusiti doseči položaj stranke v postopku izdaje upravnega akta na podlagi izrednih pravnih sredstev v tistem postopku, preden lahko vloži tožbo v upravnem sporu (npr. na podlagi obnove postopka po 9. točki 260. člena ZUP).⁶
24. Ker sta se tožnika prijavila na javni razpis in ju je DTS izbral kot najprimernejša kandidata ter predlog poslal Ministrstvu za pravosodje, ni nobenega dvoma, da sta bila stranki v postopku izdaje upravnega akta (čeprav v izpodbijanem sklepu njuni imeni nista navedeni), zaradi česar sta aktivno legitimirana za vložitev tožbe v tem upravnem sporu. Z izpodbijanem sklepom Vlade je bilo poseženo v njun varovan pravni položaj v zvezi z njunim imenovanjem na funkcijo EDT, ki sta ga pridobila z oblikovanjem predloga kandidatov s strani DTS. Skladno s subjektivnim konceptom upravnega spora namreč lahko v postopku kot tožniki nastopajo le tiste osebe, ki varujejo svoje pravice ali pravne koristi.
25. Zato tožnikoma ni bilo treba najprej poskusiti doseči položaja stranke v postopku izdaje izpodbijanega sklepa na podlagi obnove postopka po 9. točki 260. člena ZUP, saj sta ta položaj že imela, zaradi česar imata po 17. členu ZUS-1 položaj tožnika v tem upravnem sporu. Glede na navedeno jima je treba zaradi varstva njune pravice priznati tudi pravni interes za izpodbijanje sklepa Vlade oziroma uveljavljanje njegove nezakonnosti.
26. Iz trditev tožnikov je razvidno, da jima je bil izpodbijani sklep vročen 1. 7. 2021.

4 Sklep Vrhovnega sodišča I Up 30/2020 (9. točka obrazložitve).

5 Glasi se: "Postopek, ki je končan z odločbo, zoper katero v upravnem postopku ni rednega pravnega sredstva (odločba, dokončna v upravnem postopku) se obnovi, če osebi, ki bi morala biti udeležena v postopku kot stranka ali stranski udeleženec, pa ne gre za primer iz drugega odstavka 229. člena, ni bila dana možnost udeležbe v postopku."

6 Glej tudi E. Kerševan, V. Androjna, Upravno procesno pravo, Upravni postopek in upravni spor, GV Založba, Ljubljana 2017, str. 534.

Tožena stranka s tem v zvezi meni, da lastnosti dokončnega upravnega akta ne more ustvariti okoliščina, da sta bila tožnika z njim seznanjena na podlagi ZDIJZ, kar jima je bilo pojasnjeno v dopisu z dne 5. 7. 2021. S tem pa nasprotuje navedeni trditvi tožnikov o opravljeni vročitvi.

27. Ugovor tožene stranke ni utemeljen. Iz dopisa Generalnega sekretariata Vlade Republike Slovenije z dne 28. 6. 2021, naslovljenega na (oba) tožnika je namreč razvidno le, da jima (skupaj s tem dopisom) pošilja izpodbijani sklep (dopis in izpodbijani sklep sta v prilogi A3 tega sodnega spisa). Že navedeno dejanje vzpostavlja podlago za ugotovitev, da je bila opravljena vročitev izpodbijanega sklepa tožnikoma, torej materialno dejanje prenosa dokumenta od oblastnega organa kot pošiljatelja do tožnikov kot naslovnikov⁷. Na tako stališče ne more vplivati sklicevanje tožene stranke na kasneje (5. 7. 2021) poslan dopis tožnikoma, da jima je bil izpodbijani sklep vročen le v okviru postopka po ZDIJZ (drugi list priloge B2 tega sodnega spisa). Ob upoštevanju stališča, da sta bila tožnika stranki v postopku izdaje izpodbijanega akta, po presoji sodišča zadošča že ugotovitev, da sta ga prejela. Zato za zadevo ni bistveno, ali je glede na namen vročitve tožena stranka štela, da sta imela tožnika položaj stranke v postopku izdaje izpodbijanega sklepa; tak položaj sta namreč imela ne glede na njeno razumevanje situacije. Poleg tega sta tudi tožnika z dopisom, ki ga je tožena stranka prejela že 2. 6. 2021, v prvi vrsti zahtevala "posredovanje fotokopije" izpodbijanega sklepa zaradi "posega v njun pravni položaj", torej njegovo vročitev zaradi varstva svojega pravnega položaja in šele podrejeno skladno z določbami ZDIJZ (priloga B4 tega sodnega spisa).
28. Ob upoštevanju neprerekane trditve tožnikov, da sta izpodbijani sklep prejela 1. 7. 2021, je tožba po presoji sodišča pravočasna, saj je bila dne 2. 8. 2021 vložena v 30 dneh od vročitve upravnega akta (prvi odstavek 28. člena ZUS-1 v zvezi s četrtrim odstavkom 111. člena Zakona o pravnem postopku⁸, ta pa v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1⁹).
29. Glede na navedeno sodišče ni dvomilo v obstoj procesnih predpostavk za pričetek in tek sodnega postopka, v katerem bo po vsebini (meritorno) odločalo o tožbi. Zato je v nadaljevanju presoјalo utemeljenost zahteve tožnikov za izdajo začasne odredbe.

Odločitev o zahtevi za izdajo začasne odredbe

30. Zahteva za izdajo začasne odredbe ni utemeljena.

⁷ Glej tudi Komentar zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP), Javno podjetje Uradni list Republike Slovenije, d. o. o., Ljubljana 2020, 1. knjiga, str. 526, 2. točka.

⁸ Glasi se: " Če je zadnji dan roka sobota, nedelja, praznik ali drug dela prost dan, ki ga določa zakon o praznikih, se izteče rok s pretekom prvega prihodnjega delavnika."

⁹ Glasi se: " V upravnem sporu se uporabljajo določbe zakona, ki ureja pravni postopek, kolikor ta zakon ne določa drugače."

31. Uvodoma je treba pojasniti, da sta tožnika predlagala izdajo ureditvene začasne odredbe na podlagi tretjega odstavka 32. člena ZUS-1.
32. Tudi ureditvena začasna odredba iz tretjega odstavka 32. člena ZUS-1 je sredstvo za preprečitev nastanka škodljivih posledic spornega pravnega razmerja, to je razmerja, ki je predmet spora med tožečo in toženo stranko, ki ga obravnava sodišče. Zato je mogoče z njo začasno urediti le tista vprašanja in razmerja, o katerih lahko sodišče na podlagi vložene tožbe odloči. Zahteva, da se uredi stanje glede na sporno pravno razmerje, tudi pomeni, da mora med njim in posledicami, ki naj se z začasno ureditvijo stanja preprečijo, obstajati neposredna zveza.
33. V skladu z ustaljeno sodno prakso Vrhovnega sodišča je namreč namen začasne odredbe zagotoviti učinkovitost sodnega varstva v upravnem sporu, začetem zaradi nestrinjanja z odločitvijo, ki je predmet izpodbijanja, zaradi česar mora tožnik izkazati, da v primeru uspeha s tožbo brez izdane začasne odredbe ne bo dosežen cilj konkretnega upravnega spora oziroma bo uspeh s tožbo zaradi nastale težko popravljive škode zanj ostal brez pomena.¹⁰ Tak pa bo v primerih, ko kljub uspehu v upravnem sporu ne bo mogoče doseči (ali pa le z nesorazmernimi težavami) vzpostavitve prejšnjega stanja.¹¹
34. Začasna odredba predstavlja nujen ukrep, zaradi česar odločanje o njej zahteva restriktiven pristop. Stranka, ki zahteva izdajo začasne odredbe, mora zato že v sami zahtevi konkretno navesti vse okoliščine in vsa dejstva, s katerimi utemeljuje nastanek in višino oziroma obliko škode, ter s stopnjo verjetnosti izkazati, da je takšna škoda zanj težko popravljiva. Na tožniku je torej tako trditveno kot dokazno breme.
35. Glede na to, da je bil objavljen nov javni poziv državnim tožilcem k vložitvi kandidatur za imenovanje dveh evropskih delegiranih tožilcev, bi v primeru njegove uspešnosti (njegovega zaključka po citiranem drugem odstavku 71.d člen ZDT-1) po naravi stvari res lahko prišlo do položaja, ko bi morebiten uspeh s tožbo za tožnika ostal brez pomena, kar bi zanj lahko pomenilo težko popravljivo škodo, ki jo je mogoče preprečiti z ureditveno začasno odredbo (prim. tudi odločbi Vrhovnega sodišča v zadevah II Up 4/2004 in I Up 51/2015).
36. Vendar pa je ob pojasnjenemu izhodišču, da je presoja izpolnjenosti pogojev za izdajo začasne odredbe restriktivna in da je trditveno in dokazno breme v celoti na tožniku, v tej zadevi treba upoštevati, da se tožnika sklicujeta na sporočilo DTS z dne 9. 7. 2021 (listina v prilogi A5 tega sodnega spisa), iz katerega sta razvidni stališče tega organa o nezakonnosti novega javnega poziva državnim tožilcem v Uradnem listu št. 108 in njegovo mnenje, "da bi s ponovnim odločanjem sledil

¹⁰ Tako stališče je Vrhovno sodišče sprejelo tudi v sklepu I Up 60/2021 z dne 14. 4. 2021.

¹¹ Prav tam.

arbitrarni razlagi predpisov s strani Vlade RS in pritrtil njenemu nezakonitemu odločanju". S tem sklicevanjem in njenimi navedbami v zvezi s tem, to je, ko tožnika trdita, da DTS ne bo ravnal skladno z izhodišči tožene stranke v izpodbijanem sklepu in ne bo oblikoval liste treh kandidatov za vsako mesto EDT, tožnika sama trdita, da javni razpis z dne 9. 7. 2021 in tudi morebitni kasnejši razpisi ne bodo uspešni. To pomeni, da nista izkazala potrebe po izdaji začasne odredbe, ki naj bi bila sicer v tem, da se z njo prepreči izvotlitev morebitnega uspeha s tožbo.

37. Ker tožnika nista izkazala potrebe po predlagani začasni ureditvi stanja, kot jo za izdajo začasne odredbe zahteva tretji odstavek 32. člena ZUS-1, je sodišče njuno zahtevo zavrnilo. S tem je odpadla potreba po ugotavljanju morebitne prizadetosti javne koristi oziroma potreba po varovanju položaja tožene stranke.
38. Glede na navedeno je sodišče odločilo, kot izhaja iz prve točke izreka tega sklepa.
39. Zaradi seznanitve strank s potekom postopka v tem upravnem sporu sodišče pojasnjuje, da bo skladno z drugim odstavkom 13.a člena Zakon o sodiščih o zadevi glede na njen pomen odločilo absolutno prednostno.

K II. točki izreka:

40. Stroški v zvezi s predlogom za izdajo začasne odredbe so del stroškov upravnega spora. O njih pa bo lahko sodišče odločilo šele, ko bo znan končni uspeh strank (prvi odstavek 151. člena Zakona o pravnem postopku v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1). Iz navedenih razlogov bo sodišče o vseh stroških postopka odločalo ob izdaji končne odločbe.

PRAVNI POUK:

Zoper ta sklep je dovoljena pritožba v 3 dneh od vročitve pisnega odpravka sklepa. Pritožba se vložijo priporočeno po pošti ali neposredno pri tem sodišču v zadostnem številu izvodov za sodišče in stranke.

Pritožba mora obsegati navedbo sklepa zoper katerega se vlaga, izjavo, da se sklep izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika (335. člen ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Če je pritožba nerazumljiva ali ne vsebuje vsega, kar je treba, da bi se lahko obravnavala, jo sodišče zavrže, ne da bi pozivalo vložnika, naj jo popravi ali dopolni (336. člen ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Pritožbo se lahko vložijo le po osebi, ki je opravila pravniški državni izpit (drugi odstavek 22. člena ZUS-1) oziroma po svetovalcu za begunce, sicer sodišče pritožbo kot nedovoljeno zavrže (smiselno drugi odstavek 89. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Ljubljana, 12. avgust 2021

Predsednica senata:
Irena Grm, l.r.